

"Zachęca, naucza, prowadzi"

Iesus Christus, perfectus Deus,
perfectus Homo – Jezus
Chrystus, prawdziwy Bóg i
prawdziwy Człowiek. Wielu jest
chrześcijan, którzy idą za
Jezusem, podziwiając Jego
bóstwo, ale zapominają o Nim
jako Człowieku... I nie udaje im
się praktykować cnót
nadprzyrodzonych – mimo całej
zewnętrznej oprawy
pobożności – ponieważ nie
robią nic, aby zdobyć cnoty
ludzkie. (Bruzda, 652)

10 stycznia

Ukochaj Najświętsze
Człowieczeństwo Chrystusa. – Czyż
nie cieszy cię to, że zechciał być taki
jak my? Podziękuj Jezusowi za ten
nadmiar dobroci! (Kuźnia, 547)

Dzięki Ci, mój Jezu, że zechciałeś stać
się prawdziwym Człowiekiem, z
Sercem kochającym i najmiłszym,
które miłuje aż do śmierci i cierpi;
które napełnia się radością i bólem;
które zachwyca się drogami ludzi i
pokazuje nam drogę prowadzącą do
nieba; które heroicznie
podporządkowuje się obowiązкови i
kieruje się miłosierdziem; które
czuwa nad biednymi i bogatymi;
które troszczy się o grzeszników i o
sprawiedliwych... – Dziękuję Ci, mój
Jezu, i daj nam serca na miarę
Twojego Serca! (Bruzda, 813)

Oto w czym się konkretyzuje prawdziwe nabożeństwo do Serca Jezusowego: w poznaniu Boga i w poznaniu siebie, i w patrzeniu na Jezusa i uciekaniu się do Niego, który nas zachęca, naucza, prowadzi. W tym nabożeństwie nie ma miejsca na inną powierzchowność, jak tylko powierzchowność człowieka, który nie będąc w pełni ludzkim nie potrafi dostrzec rzeczywistości wcielonego Boga. (To Chrystus przechodzi, 164)

Jezus na Krzyżu z sercem przebitym z Miłości do ludzi jest wymowną odpowiedzią – słowa są zbędne – na pytanie o wartość rzeczy i osób. (...) (To Chrystus przechodzi, 165)